

Горе

Олекса Слісаренко

У кинутому будинкові хтось ткав тонко павутинне зойків.

Там десь під землею у вогкій пільмі льоху, під вагою семиповерхового будинку
невимовно боліла чиясь душа.

Там у темному важкому повітрі зотлівало чиесь серце і навіки одцвітала чиясь Радість.

Що ж то за сила споріднила мою душу з невідомою душею?..

...Я дізнався чие страждання кривавилось у тих зойках – конала маленька схудла
больонка...

Вона тягла тоненьку нескінченну ноту повну невимовної розпуки.

А коло неї плазували сліпі цуценята, шукаючи матернього лона.

Та мати не могла нагодувати дітей, вона була достоту виснажена голодом...

Вона конала тілом і зотлівала душею на вогнях матернього горя...

...Зрозумів я, що споріднило мою душу з темною душею пса...